

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 398

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 16 iunie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 424 din 15 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 din Codul civil	2–3
Decizia nr. 600 din 6 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (4), art. 15 și 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și a dispozițiilor art. 87 și 88 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	4–6
Decizia nr. 606 din 6 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 121 alin. (1) și (2) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, precum și a dispozițiilor art. 109 alin. (1)—(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	6–8
Decizia nr. 653 din 11 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă	9–10
Decizia nr. 662 din 11 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 din Codul de procedură civilă	10–11
Decizia nr. 666 din 18 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. a) și h) și art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, precum și a dispozițiilor Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice	12–14
Decizia nr. 673 din 18 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1—5 și 26, art. III, art. IV, art. V, art. VIII și ale anexei nr. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009 privind unele măsuri în domeniul funcției publice, precum și pentru întărirea capacității manageriale la nivelul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale și ale altor servicii publice, precum și pentru reglementarea unor măsuri privind cabinetul demnitarului din administrația publică centrală și locală, cancelaria prefectului și cabinetul alesului local	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 424**

din 15 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 din Codul civil, excepție ridicată de Nadia Nicolescu în Dosarul nr. 14.657/4/2006 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă, de Valentin Popa și Teodora Popa în Dosarul nr. 5.314/299/2008 al Judecătoriei Sectorului 1 București, precum și de către Societatea Comercială „Herăstrău Nord” — S.A. din București în Dosarul nr. 12.266/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Președintele dispune a se face apelul în dosarele nr. 5.718D/2009, nr. 6.774D/2009 și nr. 7.474D/2009.

La apelul nominal, în Dosarul nr. 5.718D/2009 răspund avocatul Ion Cojanu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, pentru autorul excepției Nadia Nicolescu, și avocatul Nicoleta Șutu, cu delegație depusă la dosar, pentru părțile Ion Gurgu, Mariana Gurgu și Florica Silav.

De asemenea, în Dosarul nr. 6.774D/2009 se prezintă, personal, autorii excepției Valentin Popa și Teodora Popa, precum și avocatul Lucia Căpușan, cu delegație depusă la dosar, pentru partea Dinu Pucerea, iar în Dosarul nr. 7.474D/2009 se prezintă, personal, părțile Olga Mihăilă și Rodica Lixandru.

Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor nr. 5.718D/2009, nr. 6.774D/2009 și nr. 7.474D/2009, având în vedere identitatea de obiect a acestora.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 6.774D/2009 și nr. 7.474D/2009 la Dosarul nr. 5.718D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului Ion Cojanu, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. Astfel, apreciază că invocarea art. 480 din Codul civil și compararea titlurilor, ca temei legal într-o acțiune în revendicare, după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001, sunt inadmisibile și neconstituționale. În acest context, arată că art. 480 din Codul civil se găsește într-o flagrantă neconcordanță cu principiile constituționale ale statului de drept, iar datorită caracterului său laconic și imprecis a permis să se dezvolte o jurisprudență care nu are nicio bază legală. Așa fiind, arată că este „neconstituțional ca prin interpretarea abuzivă și sofistă a unei relicve istorice să se

piardă un bun dobândit cu respectarea strictă a prevederilor legale aplicabile regimului proprietății”.

Pentru aceleași argumente, și avocatul Nicoleta Șutu solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 din Codul civil, apreciind că acest text de lege este lacunar și lasă loc la interpretări. De asemenea, Valentin Popa, Teodora Popa și Rodica Lixandru solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată.

Avocatul Lucia Căpușan solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, întrucât aspectele invocate de autorii excepției, ce țin de modul de interpretare și aplicare a legii, nu intră în sfera de competență a instanței de contencios constituțional.

Părțile Olga Mihăilă și Rodica Lixandru solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, apreciind că aceasta a fost invocată în scopul tergiversării cauzei. În acest sens, depun note scrise la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 1.701/2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 14.657/4/2006, Încheierea din 3 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.314/299/2008, și Decizia civilă nr. 1334R din 17 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 12.266/3/2009, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă, Judecătoria Sectorului 1 București și Tribunalul București — Secția a IV-a civilă au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 din Codul civil.**

Excepția a fost ridicată de Nadia Nicolescu, Valentin Popa și Teodora Popa, precum și de către Societatea Comercială „Herăstrău Nord” — S.A. din București, cu ocazia soluționării unor acțiuni civile având ca obiect revendicare imobiliară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia apreciază că revendicarea imobilelor preluate abuziv de stat trebuie să se facă prin aplicarea, cu prioritate, a prevederilor Legii nr. 10/2001. Totodată, arată că aplicarea prevederilor art. 480 din Codul civil în cauze privind revendicarea unor imobile preluate de stat, prin compararea titlurilor, contravine flagrant principiilor constituționale invocate.

De asemenea, menționează că art. 480 din Codul civil este inspirat din legea civilă a unui stat imperialist, având un caracter laconic și imprecis, iar prin interpretarea abuzivă și sofistă a acestei „relicve istorice” se aduce atingere însuși dreptului de proprietate.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă, Judecătoria Sectorului 1 București și Tribunalul București — Secția a IV-a civilă și-au exprimat opinia în sensul constituționalității reglementării criticate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 480 din Codul civil, potrivit cărora: „*Proprietatea este dreptul ce are cineva de a se bucura și a dispune de un lucru în mod exclusiv și absolut, însă în limitele determinate de lege.*”

Autorii excepției consideră că textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la separația puterilor în stat, art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (2) și (3) care consacră dreptul la un proces echitabil, art. 27 referitoare la inviolabilitatea domiciliului, art. 41 alin. (2) privind munca și protecția socială a muncii, art. 44 care consacră dreptul de proprietate privată, art. 124 alin. (1) privind înfăptuirea justiției și ale art. 136 privind proprietatea. De asemenea, consideră că sunt încălcate și dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 480 din Codul civil au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, prilej cu care s-a statuat că acest text de lege nu contravine Legii fundamentale.

În acest sens este Decizia nr. 584 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 357 din 27 mai 2009, sau Decizia nr. 1.570 din 19 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 864 din 11 decembrie 2009, prin care Curtea a reținut că prevederile

art. 480 din Codul civil dau definiția legală a proprietății, precizând că dreptul de proprietate este atât un drept absolut, ce rezultă din exercitarea celor 3 atribute ale acestui drept real, *usus, fructus și abusus*, cât și un drept exclusiv, din punctul de vedere al titularului care îl poate exercita în mod liber, cu respectarea însă a ordinii publice și a dispozițiilor imperative ale legii.

Astfel, textul de lege criticat este în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (1) teza a doua, potrivit căroră conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege și, de asemenea, se aplică tuturor celor vizați de ipoteza normei legale, fără discriminări, fiind astfel respectat principiul egalității cetățenilor în fața legii.

Cu privire la celelalte dispoziții constituționale și convenționale invocate, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauza de față.

Totodată, în subsidiar, Curtea observă că motivarea autorilor excepției cuprinde și critici privind raționamentele avute în vedere de instanța de fond privind operațiunea juridică a comparării titlurilor părților și a modului de interpretare și aplicare a prevederilor Legii nr. 10/2001, aspecte care excedează competenței Curții Constituționale.

De altfel, cu privire la acțiunile întemeiate pe dispozițiile dreptului comun, având ca obiect revendicarea imobilelor preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, formulate după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001 și soluționate neunitar de instanțele judecătorești, prin Decizia nr. 33 din 9 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 108 din 23 februarie 2009, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că atunci când intervine concursul dintre legea specială și legea generală, acesta se rezolvă în favoarea legii speciale, conform principiului *specialia generalibus derogant*, chiar dacă acesta nu este prevăzut expres în legea specială.

Totodată, în cazul în care sunt sesizate neconcordanțe între legea specială, respectiv Legea nr. 10/2001, și Convenția europeană a drepturilor omului, aceasta din urmă are prioritate. Această prioritate poate fi dată în cadrul unei acțiuni în revendicare, întemeiată pe dreptul comun, în măsura în care astfel nu s-ar aduce atingere unui alt drept de proprietate ori securității raporturilor juridice.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 din Codul civil, excepție ridicată de Nadia Nicolescu în Dosarul nr. 14.657/4/2006 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă, de Valentin Popa și Teodora Popa în Dosarul nr. 5.314/299/2008 al Judecătoriei Sectorului 1 București, precum și de către Societatea Comercială „Herăstrău Nord” — S.A. din București în Dosarul nr. 12.266/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 600

din 6 mai 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (4), art. 15 și 16
din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor,
precum și a dispozițiilor art. 87 și 88 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002
privind circulația pe drumurile publice**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (4), art. 15 și 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și a dispozițiilor art. 87 și 88 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Rodica Stoica în Dosarul nr. 6.917/299/CV/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, în ceea ce privește dispozițiile art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, și ca inadmisibilă în ceea ce privește dispozițiile art. 5 alin. (4) și art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și dispozițiile art. 87 și 88 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, texte cu privire la care excepția nu a fost motivată, astfel cum prevăd, imperativ, dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.917/299/CV/2008, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (4), art. 15 și 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și a dispozițiilor art. 87 și 88 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Rodica Stoica.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 este neconstituțional, deoarece permite stabilirea culpei persoanei

contraveniente prin simpla constatare a unui agent de poliție, fără nicio posibilitate de apărare și cu încălcarea prezumției de nevinovăție, respectiv a accesului la un judecător independent și imparțial care să judece în contradictoriu, înainte de stabilirea sancțiunii, dacă fapta există și obligă la aplicarea unei sancțiuni. Cu privire la dispozițiile art. 5 alin. (4) și art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și în ceea ce privește dispozițiile art. 87 și 88 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, autoarea excepției nu a expus niciun motiv de neconstituționalitate, arătând numai că excepția vizează și aceste prevederi legale.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, acesta nu a fost indicat expres în dispozitivul încheierii de sesizare a Curții, însă din examinarea notelor scrise depuse în dosarul instanței de judecată de autoarea excepției, precum și a considerentelor încheierii de sesizare rezultă că excepția de neconstituționalitate are ca obiect dispozițiile art. 5 alin. (4), art. 15 și 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, precum și dispozițiile art. 87 și art. 88 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Dispozițiile art. 5 alin. (4), art. 15 și 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 au următorul cuprins:

— Art. 5 alin. (4): „*Prin legi speciale se pot stabili și alte sancțiuni principale sau complementare.*”;

— Art. 15: „(1) *Contravenția se constată printr-un proces-verbal încheiat de persoanele anume prevăzute în actul normativ care stabilește și sancționează contravenția, denumite în mod generic agenți constatatori.*

(2) *Pot fi agenți constatatori: primarii, ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, special abilitați, persoanele împuternicite în acest scop de miniștri și de alți conducători ai autorităților administrației publice centrale, de prefecți, președinți ai consiliilor județene, primari, de primarul general al municipiului București, precum și de alte persoane prevăzute în legi speciale.*

(3) *Ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului Administrației și Internelor constată contravenții privind: apărarea ordinii publice; circulația pe drumurile publice; regulile generale de comerț; vânzarea, circulația și transportul produselor alimentare și nealimentare, țigărilor și băuturilor alcoolice; alte domenii de activitate stabilite prin lege sau prin hotărâre a Guvernului.*”;

— Art. 16: „(1) *Procesul-verbal de constatare a contravenției va cuprinde în mod obligatoriu: data și locul unde este încheiat; numele, prenumele, calitatea și instituția din care face parte agentul constator; datele personale din actul de identitate, inclusiv codul numeric personal, ocupația și locul de muncă ale contravenientului; descrierea faptei contravenționale cu indicarea datei, orei și locului în care a fost săvârșită, precum și arătarea tuturor împrejurărilor ce pot servi la aprecierea gravității faptei și la evaluarea eventualelor pagube pricinuite; indicarea actului normativ prin care se stabilește și se sancționează contravenția; indicarea societății de asigurări, în situația în care fapta a avut ca urmare producerea unui accident de circulație; posibilitatea achitării în termen de 48 de ore a jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ, dacă acesta prevede o asemenea posibilitate; termenul de exercitare a căii de atac și organul la care se depune plângerea.*

1) *În cazul contravenienților cetățeni străini, persoane fără cetățenie sau cetățeni români cu domiciliul în străinătate, în procesul-verbal vor fi cuprinse și următoarele date: seria și numărul pașaportului ori ale altui document de trecere a frontierei de stat, data eliberării acestuia și statul emitent.*

(2) *Abrogat.*

(3) *Abrogat.*

(4) *Abrogat.*

(5) *În cazul în care contravenientul este minor procesul-verbal va cuprinde și numele, prenumele și domiciliul părinților sau ale altor reprezentanți ori ocrotitori legali ai acestuia.*

(6) *În situația în care contravenientul este persoană juridică în procesul-verbal se vor face mențiuni cu privire la denumirea, sediul, numărul de înmatriculare în registrul comerțului și codul fiscal ale acesteia, precum și datele de identificare a persoanei care o reprezintă.*

(7) *În momentul încheierii procesului-verbal agentul constator este obligat să aducă la cunoștință contravenientului dreptul de a face obiecțiuni cu privire la conținutul actului de constatare. Obiecțiunile sunt consemnate distinct în procesul-verbal la rubrica «Alte mențiuni», sub sancțiunea nulității procesului-verbal.”*

Art. 87 și 88 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 au următorul cuprins:

— Art. 87: „(1) *Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul sau tramvai de către o persoană care are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.*

(2) *Cu pedeapsa prevăzută la alin. (1) se sancționează și persoana care conduce un autovehicul sau un tramvai și care se află sub influența unor substanțe ori produse stupefiante sau medicamente cu efecte similare acestora.*

(3) *Substanțele sau produsele stupefiante, precum și medicamentele cu efecte similare acestora se stabilesc de către Ministerul Sănătății, iar lista acestora se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.*

(4) *Dacă persoana aflată în una dintre situațiile prevăzute la alin. (1) sau (2) efectuează transport public de persoane, transport de substanțe sau produse periculoase ori se află în procesul de instruire practică a unei persoane pentru obținerea permisului de conducere sau în timpul desfășurării probelor practice ale examenului pentru obținerea permisului de conducere, pedeapsa este închisoare de la 2 la 7 ani.*

(5) *Refuzul, împotrivirea ori sustragerea conducătorului unui autovehicul sau al unui tramvai ori a instructorului auto, aflat în procesul de instruire, sau a examinatorului autorității competente, aflat în timpul desfășurării probelor practice ale examenului pentru obținerea permisului de conducere, de a se supune recoltării probelor biologice sau testării aerului expirat, în vederea stabilirii alcoolemiei ori a prezenței de produse sau substanțe stupefiante ori a medicamentelor cu efecte similare acestora, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.”;*

— Art. 88: „(1) *Recoltarea probelor biologice se face în unitățile de asistență medicală autorizate sau în instituții medico-legale și se efectuează numai în prezența unui reprezentant al poliției rutiere.*

(2) *Stabilirea concentrației de alcool sau a prezenței în organism de substanțe ori produse stupefiante sau a medicamentelor cu efecte similare acestora se face în instituțiile medico-legale autorizate, în conformitate cu normele metodologice elaborate de Ministerul Sănătății.*

(3) *Stabilirea prezenței alcoolului în aerul expirat sau testarea preliminară a prezenței în organism a substanțelor ori produselor stupefiante sau a medicamentelor cu efecte similare acestora se face de către poliția rutieră, cu ajutorul unor mijloace tehnice certificate.*

(4) *Stabilirea concentrației de alcool în aerul expirat se face de către poliția rutieră, cu ajutorul unui mijloc tehnic omologat și verificat metrologic.*

(5) *Persoana care conduce un autovehicul sau tramvai, testată de polițistul rutier cu un mijloc tehnic certificat și depistată ca având o concentrație de până la 0,40 mg/l alcool pur în aerul expirat, poate solicita acestuia să i se recolteze probe biologice de către unitățile sau instituțiile medicale prevăzute la alin. (1), în vederea stabilirii îmbibației de alcool în sânge.*

(6) *Persoana care conduce un autovehicul sau tramvai, testată cu un mijloc tehnic certificat ca având o concentrație de peste 0,40 mg/l alcool pur în aerul expirat, este obligată să se supună recoltării probelor biologice sau testării cu un mijloc tehnic omologat și verificat metrologic.*

(7) *Conducătorilor de autovehicule sau tramvaie, testați în trafic cu un mijloc tehnic certificat, care indică prezența, în produsele biologice, a unor substanțe sau produse stupefiante*

ori a medicamentelor cu efecte similare acestora, li se recoltează obligatoriu probe biologice.”

În susținerea excepției se invocă dispozițiile constituționale ale art. 20 și 23 din Constituție, respectiv dispozițiile art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră prezumția de nevinovăție.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată Curtea constată că, în jurisprudența sa, a mai examinat dispozițiile art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, în raport cu critici similare, statuând că acestea nu încalcă prezumția de nevinovăție și nici dreptul la apărare. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 338 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 22 aprilie

2009, Decizia nr. 520 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 29 mai 2008, și Decizia nr. 183 din 8 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 17 iunie 2003, ale căror considerente sunt valabile și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi.

În ceea ce privește dispozițiile art. 5 alin. (4) și art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, precum și ale art. 87 și 88 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, autorul excepției nu a motivat în ce constă neconstituționalitatea acestora, în contradicție cu dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră „Sesizările trebuie [...] motivate”, astfel că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Pentru motivele arătate mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (4) și art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 87 și 88 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Rodica Stoica în Dosarul nr. 6.917/299/CV/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 mai 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 606

din 6 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 121 alin. (1) și (2) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, precum și a dispozițiilor art. 109 alin. (1)—(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 121 alin. (1) și (2) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, precum și a dispozițiilor art. 109 alin. (1)—(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Gheorghe Taga în Dosarul nr. 1.302/312/2009 al Judecătorei Slobozia.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, în ceea ce privește dispozițiile Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, criticate, și ca neîntemeiată în ceea ce privește dispozițiile art. 109 alin. (1)—(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.302/312/2009, **Judecătoria Slobozia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 121 alin. (1) și (2) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, precum și a dispozițiilor art. 109 alin. (1) — (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Gheorghe Taga.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că se încalcă principiul egalității în drepturi prin aceea că „unii cetățeni, care au beneficiat de oprirea imediată în trafic și aplicarea legii conform dispozițiilor art. 109 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, sunt favorizați în spiritul legii prin faptul că au fost atenționați asupra necesității respectării legii, în timp ce alți cetățeni, nefiind opriți și sancționați cum că ar fi încălcat legea, au continuat să cumuleze efectul riscului altor fapte contravenționale pe intervalul de timp al prescrierii stabilite de lege”. Se mai susține că actul constatat încalcă prevederile art. 31 din Constituție care consacră dreptul la informație, precum și dreptul la apărare, prin lipsa accesului la probele acuzării. În sfârșit, se încalcă și dreptul la integritate psihică prin aceea că, „în situația unui contravenient care a primit prin poștă înștiințarea că a săvârșit cu mult timp în urmă o serie de fapte contravenționale, acea persoană este supusă unei presiuni psihice extrem de virulente”.

Judecătoria Slobozia apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă în ceea ce privește dispozițiile Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, criticate, și neîntemeiată în ceea ce privește dispozițiile art. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, care nu a fost indicat expres în dispozitivul încheierii de sesizare a Curții, acesta îl constituie, potrivit concluziilor scrise depuse la dosarul cauzei, în care sunt citate textele legale criticate, precum și considerentelor încheierii de sesizare, în care sunt, de asemenea citate, la fila 1, aceste texte, dispozițiile art. 121 alin. (1) și (2) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 876 din 26 octombrie 2006, precum și dispozițiile art. 109 alin. (1)—(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Dispozițiile art. 121 alin. (1) și (2) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, au următorul cuprins:

„(1) *Conducătorii de vehicule sunt obligați să respecte viteza maximă admisă pe sectorul de drum pe care circulă și pentru categoria din care face parte vehiculul condus, precum și cea impusă prin mijloacele de semnalizare.*

(2) *Nerespectarea regimului de viteză stabilit conform legii se constată de către polițiștii rutieri, cu mijloace tehnice omologate și verificate metrologic.*”

Dispozițiile art. 109 alin. (1)—(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 au următorul cuprins:

„(1) *Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac direct de către polițistul rutier, iar în punctele de trecere a frontierei de stat a României, de către polițiștii de frontieră.*

(2) *Constatarea contravențiilor se poate face și cu ajutorul unor mijloace tehnice certificate sau mijloace tehnice omologate și verificate metrologic, consemnându-se aceasta în procesul-verbal de constatare a contravenției.*

(3) *În cazurile prevăzute la alin. (2), procesul-verbal se poate încheia și în lipsa contravenientului, după stabilirea identității conducătorului de vehicul, menționându-se aceasta în procesul-verbal, fără a fi necesară confirmarea faptelor de către martori.*”

În susținerea excepției se invocă dispozițiile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 22 privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, ale art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 31 privind dreptul la informație.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea reține următoarele:

1. Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 121 alin. (1) și (2) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, aprobat prin Hotărârea

Guvernului nr. 1.391/2006, este inadmisibilă. Aceasta întrucât, potrivit art. 146 lit. d) teza întâi din Constituție, instanța de contencios constituțional „hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial”. De asemenea, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea „(...) decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță [...]”, excepția de neconstituționalitate a prevederilor altor categorii de acte normative decât cele prevăzute expres și limitativ de norma constituțională, reluată în legea organică a Curții, fiind prin urmare inadmisibilă.

2. În ceea ce privește dispozițiile art. 109 alin. (1)—(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, se constată că acestea nu încalcă prevederile constituționale invocate. Astfel, normele criticate se aplică tuturor persoanelor prevăzute în ipoteza acestora, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, și nu încalcă dreptul la apărare. Persoana contravenientă nemulțumită de sancțiunea aplicată prin procesul-verbal de contravenție, indiferent dacă procesul-verbal de contravenție a fost încheiat în prezența sau în lipsa acesteia, are deschisă calea plângerii la instanța de judecată, în conformitate cu prevederile art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, potrivit căruia „împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor se poate depune plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la judecătoria în a cărei rază de competență a fost constatată fapta”, cadru în care, beneficiind de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil, poate formula apărărilor pe care le consideră necesare. Curtea a subliniat în acest sens în jurisprudența sa

pronunțată cu privire la dispoziții ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, legea-cadru în materie contravențională (de exemplu, Decizia nr. 96 din 4 februarie 2010 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 15 martie 2010), că, chiar dacă procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, atunci când este formulată plângere împotriva acestuia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului, așadar și de a examina probele care stau la baza aplicării sancțiunii contravenționale, obținute cu ajutorul unor mijloace tehnice certificate sau mijloace tehnice omologate și verificate metrologic, la care face referire autorul prezentei excepții, în motivarea acesteia. În acest sens, art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 stabilește că „instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării”. Așadar, instanțele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului, din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru motivele arătate mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca fiind inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 121 alin. (1) și (2) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, excepție ridicată de Gheorghe Taga în Dosarul nr. 1.302/312/2009 al Judecătoriei Slobozia.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 109 alin. (1)—(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 mai 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 653

din 11 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3
din Codul de procedură civilă

Tudorel Toader	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Lulia Mihaela Dinică și Alexandrina Macavei în Dosarul nr. 1.381/198/2007 al Judecătorei Pitești — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă părțile Marlen Viollete Venera Lăpădat și Ion Macavei, lipsind autorii excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părților prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, depunând note scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, în temeiul jurisprudenței constante a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.381/198/2007, **Tribunalul Vâlcea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Lulia Mihaela Dinică și Alexandrina Macavei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii consideră că aplicarea de către instanța de fond a deciziilor pronunțate de instanța supremă în soluționarea recursurilor în interesul legii creează o situație similară aplicării retroactive a legii civile, contrară principiului consacrat de art. 15 din Constituție. De asemenea, prin extinderea competenței Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție de a soluționa recursul în interesul legii se aduce atingere art. 1 alin. (1) din Constituție, deoarece interpretarea obligatorie a legii pentru instanțele judecătorești o poate da numai Parlamentul, iar nu și Înalta Curte de Casație și Justiție, care, în reglementarea constituțională, este tot o instanță judecătorească. Prin textul de lege criticat, în opinia autorului excepției, se încalcă și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Tribunalul Vâlcea — Secția civilă apreciază că excepția este neîntemeiată, deciziile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în interesul legii având ca obiect promovarea unei corecte interpretări a normelor juridice și nu elaborarea unor noi reglementări.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: „*Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese. Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 61 și art. 124 alin. (3), precum și dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă, constatând că acestea sunt constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 1.014 din 8 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 816 din 29 noiembrie 2007, a reținut că scopul reglementării recursului în interesul legii este de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg cuprinsul țării. Pentru realizarea acestui scop, Înalta Curte de Casație și Justiție se pronunță asupra chestiunilor de drept care au fost diferite soluționate de instanțele judecătorești, iar dezlegarea dată acestor probleme de drept este obligatorie pentru instanțe.

Având ca obiect promovarea unei corecte interpretări a normelor juridice în vigoare, iar nu elaborarea unor noi norme, nu se poate considera că deciziile pronunțate de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție în asemenea recursuri ar reprezenta o atribuție care vizează domeniul legiferării. De altfel,

și în cazul exercitării căilor de atac, „dezlegările în drept” sunt obligatorii în situația rejudecării fondului. Prin textul de lege criticat, legiuitorul a instituit obligativitatea interpretării date de Înalta Curte de Casație și Justiție în scopul aplicării unitare de către instanțele judecătorești a unui text de lege, fără ca astfel instanța supremă să se substituie Parlamentului, unica autoritate legiuitoare a țării, potrivit art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală. Prin aceeași decizie, Curtea a reținut că interpretarea legilor este o operațiune rațională, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. În acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că „în orice sistem juridic

există, în mod inevitabil, un element de interpretare judiciară [...]” (*Cauza C.R. contra Regatului Unit, 1995*). În ceea ce privește susținerea referitoare la încălcarea art. 126 alin. (3) din Constituție, Curtea a constatat că este nefondată, întrucât Înalta Curte de Casație și Justiție are competența conferită de art. 329 din Codul de procedură civilă și de art. 18 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară de a asigura aplicarea corectă și unitară a legilor de către toate instanțele.

Curtea apreciază că nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie, astfel încât soluția și considerentele deciziei mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Iulia Mihaela Dinică și Alexandrina Macavei în Dosarul nr. 1.381/198/2007 al Judecătoriei Pitești — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 mai 2010.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **TUDOREL TOADER**

Magistrat-asistent,

Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 662

din 11 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 din Codul de procedură civilă

Tudorel Toader	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Dinu Dumitru în Dosarul nr. 5.328/236/2009 al Judecătoriei Giurgiu.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind

neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.328/236/2009, **Judecătoria Giurgiu a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 111 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Dinu Dumitru.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că acțiunea pentru constatarea existenței sau inexistenței unui drept nu trebuie să fie condiționată de necesitatea formulării unei cereri având ca obiect realizarea dreptului. Acțiunea în constatarea existenței unui drept trebuie să fie de sine stătătoare, fără să fie nevoie de promovarea în prealabil a unei alte acțiuni.

Judecătoria Giurgiu apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, modul de redactare a textului ținând de libertatea legiuitorului de a stabili atât categoriile de acțiuni ce pot fi exercitate, cât și condițiile de admisibilitate ce trebuie îndeplinite.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 111 din Codul de procedură civilă, text de lege care are următorul conținut: *„Partea care are interes poate să facă cerere pentru constatarea existenței sau neexistenței unui drept. Cererea nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 și art. 21 alin. (3) și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispoziția legală criticată consacră acțiunea în constatare, numită și în recunoașterea dreptului sau în confirmare, acțiune prin care reclamantul solicită instanței să constate existența unui drept al său sau inexistența unui drept al pârâtului împotriva sa. Pentru exercitarea acțiunii în constatare este necesară îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții: partea să nu poată cere realizarea dreptului, să justifice

un interes și prin acțiune să nu urmărească contestarea existenței sau inexistenței unei stări de fapt.

O particularitate importantă a acțiunii în constatare rezidă în caracterul său preventiv, scopul exercitării sale fiind acela de a preîntâmpina contestarea unui raport juridic. Prevederile art. 111 din Codul de procedură civilă statornicec, de asemenea, principiul subsidiarității acțiunii în constatare în raport cu acțiunea în realizarea dreptului. Astfel, pentru chiar admisibilitatea acțiunii, norma procedurală impune condiția negativă ca partea să nu poată cere realizarea dreptului dedus judecătii. Caracterul subsidiar și limitat al acestei acțiuni constituie expresia voinței legiuitorului de a adopta norme prin care actul de justiție să fie gestionat în mod eficient, astfel încât activitatea organelor judiciare să nu fie încărcată cu două acțiuni paralele: una în constatarea și una în realizarea dreptului.

În ceea ce privește încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție, Curtea constată că, în măsura în care reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, critica cu un atare obiect nu este întemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, stabilirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Sub acest aspect, principiul liberului acces la justiție presupune posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a le utiliza în formele și în modalitățile instituite de lege. În consecință, prin reglementările cuprinse în art. 111 din Codul de procedură civilă, referitoare la caracterul subsidiar al acțiunii în constatare, legiuitorul nu a înțeles să stabilească un tratament discriminatoriu, ci un regim legal diferit, impus de existența unor situații procesuale diferite.

Dincolo de aceste rațiuni, Curtea constată că, în speță, argumentarea neconstituționalității art. 111 din Codul de procedură civilă se realizează din perspectiva și în interesul exclusiv al reclamantului, autorul criticând caracterul subsidiar al acțiunii în constatare și considerând că aceasta ar trebui să aibă „o existență de sine stătătoare, necondiționată de promovarea în prealabil a unei alte acțiuni”. Or, o atare critică lipsește de interes și deci de legitimare procesuală pe autorul excepției, care are calitatea de pârât în dosarul instanței de judecată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Dinu Dumitru în Dosarul nr. 5.328/236/2009 al Judecătoria Giurgiu.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 mai 2010.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **TUDOREL TOADER**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 666

din 18 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. a) și h) și art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, precum și a dispozițiilor Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. a) și h) și art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, precum și a dispozițiilor Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice, excepție ridicată de Răzvan Octavian Mihăilă în Dosarul nr. 7.370/63/2009 al Tribunalului Dolj — Secția pentru minori și familie.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată în ceea ce privește art. 2 lit. a) și h) și art. 19 din Legea nr. 682/2002, invocând sub acest aspect jurisprudența Curții Constituționale în materie, și ca inadmisibilă în ceea ce privește Legea nr. 506/2004, arătând că în privința acesteia autorul excepției nu a motivat critica formulată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.370/63/2009, **Tribunalul Dolj — Secția pentru minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. a) și h) și art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, precum și a dispozițiilor Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice**, excepție ridicată de Răzvan Octavian Mihăilă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile art. 2 lit. a) și h) din Legea nr. 682/2002 sunt neconstituționale, deoarece „asigură protecție numai persoanelor ce testează ca martori în cazurile unor infracțiuni grave sau cu prejudicii diferite, fără ca acest aspect să fie relevant din punctul de vedere al martorului, legea neinstituind criterii de protecție a martorului în raport de gradul de pericol concret la care acesta este supus, de împrejurările și circumstanțele concrete ale faptei, făptuitorului, antecedentele acestuia, amenințările sau indiciilor care să creeze suspiciunea că viața, sănătatea, integritatea corporală și intimitatea persoanei ar fi în pericol, și nu în raport de infracțiunea față de care înțelege să depună mărturie”. Se apreciază că „scopul pe care l-a urmărit legiuitorul atunci când a legiferat protecția

martorului a fost acela de acordare a unei protecții reale și eficiente a martorului în toate situațiile în care acesta ar putea avea de suferit în urma ajutorii organelor statului la prinderea și pedepsirea infractorilor, fără ca vreuna din valorile ocrotite de Constituția României să fie puse în pericol”. Or, „într-o atare situație, limitarea nefirească, forțată, a limitelor de aplicare a Legii nr. 682/2002 prin conținutul prevederilor art. 2 lit. a) și lit. h) duce la o ineficientizare a legii, ce aduce atingere valorilor constituționale”. Cu privire la art. 19 din același act normativ, se susține că este discriminatoriu, deoarece, deși în timpul cercetării judecătorești autorul excepției a furnizat informații esențiale organelor de urmărire penală, dobândind calitatea de martor protejat, acesta nu beneficiază de reducerea la jumătate a limitelor pedepsei, în condițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002, întrucât fapta de tâlhărie pentru care a fost cercetat nu face parte dintre infracțiunile grave la care se referă art. 2 din Legea nr. 682/2002. Excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 506/2004 nu a fost motivată.

Tribunalul Dolj — Secția minori și de familie apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. a) și h) din Legea nr. 682/2002 este neîntemeiată, arătând că acestea nu încalcă dispozițiile constituționale invocate. Cu privire la art. 19 din Legea nr. 682/2002, se susține că este neconstituțional în raport cu art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece „acordă beneficiul reducerii pedepsei numai martorilor care sunt cercetați pentru infracțiuni grave, nu și celorlalți care, deși nu sunt cercetați pentru infracțiuni grave, totuși denunță și/sau facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit infracțiuni grave. Se creează în acest fel două categorii de persoane care primesc statutul de martor protejat, una care beneficiază de reducerea pedepsei, deși este cercetată pentru o infracțiune gravă, iar alta care nu are acest beneficiu, doar pentru simplul fapt că este cercetată pentru o infracțiune minoră, deși ambele categorii de persoane aduc aceeași contribuție la îndeplinirea scopului pentru care a fost adoptată legea privind protecția martorilor”. Se mai arată că „norma criticată încalcă principiul egalității între cetățeni în fața legii, întrucât situația unor inculpați-martori, care din start cooperează cu organele judiciare sau, cel mai târziu pe parcursul soluționării procesului în fața instanței judecătorești, trebuie să fie aceeași, indiferent de gravitatea faptei pentru care ei sunt cercetați”. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 506/2004, se arată că nu a fost motivată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se face referire și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 lit. a) și h) și art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 964 din 28 decembrie 2002, care au următorul conținut:

— Art. 2 lit. a) și h): „În prezenta lege termenii și expresiile de mai jos au următorul înțeles:

a) martorul este persoana care se află în una dintre următoarele situații:

1. are calitatea de martor, potrivit Codului de procedură penală, și prin declarațiile sale furnizează informații și date cu caracter determinant în aflarea adevărului cu privire la infracțiuni grave sau care contribuie la prevenirea producerii ori la recuperarea unor prejudicii deosebite ce ar putea fi cauzate prin săvârșirea unor astfel de infracțiuni;

2. fără a avea o calitate procesuală în cauză, prin informații și date cu caracter determinant contribuie la aflarea adevărului în cauze privind infracțiuni grave sau la prevenirea producerii unor prejudicii deosebite ce ar putea fi cauzate prin săvârșirea unor astfel de infracțiuni ori la recuperarea acestora; în această categorie este inclusă și persoana care are calitatea de inculpat într-o altă cauză;

3. se află în cursul executării unei pedepse privative de libertate și, prin informațiile și datele cu caracter determinant pe care le furnizează, contribuie la aflarea adevărului în cauze privind infracțiuni grave sau la prevenirea producerii ori la recuperarea unor prejudicii deosebite ce ar putea fi cauzate prin săvârșirea unor astfel de infracțiuni; [...]

h) infracțiunea gravă este infracțiunea care face parte din una dintre următoarele categorii: infracțiunile contra păcii și omenirii, infracțiunile contra siguranței statului sau contra siguranței naționale, terorismul, omorul, omorul calificat, omorul deosebit de grav, infracțiunile privind traficul de droguri și traficul de persoane, spălarea banilor, falsificarea de monede sau de alte valori, infracțiunile privitoare la nerespectarea regimului armelor și munițiilor, infracțiunile privitoare la regimul materialelor nucleare sau al altor materii radioactive, infracțiunile de corupție, infracțiunile contra patrimoniului care au produs consecințe deosebit de grave, precum și orice altă infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii al cărei minim special este de cel puțin 10 ani sau mai mare; [...]”;

— Art. 19: „Persoana care are calitatea de martor, în sensul art. 2 lit. a) pct. 1 și 2, și care a comis o infracțiune gravă, iar înaintea sau în timpul urmăririi penale ori al judecării denunță sau facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit astfel de infracțiuni beneficiază de reducerea la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege.”

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie, de asemenea, dispozițiile Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.101 din 25 noiembrie 2004.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (1) și (2) privind liberul acces la justiție, art. 22 alin. (1) privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, art. 23 alin. (1) privind libertatea individuală și art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, Curtea reține următoarele:

Dispozițiile art. 2 lit. a) și h) din Legea nr. 682/2002, referitoare la definirea calității de martor și stabilirea „infracțiunilor grave”, care atrag incidența normelor speciale reglementate de același act normativ, nu încalcă sub niciun aspect prevederile constituționale invocate, definirea termenilor și a expresiilor utilizate în cuprinsul unei legi fiind atributul legiuitorului.

În ceea ce privește dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002, acestea au mai format obiectul controlului de constituționalitate, în raport cu prevederile constituționale ce consacră egalitatea în drepturi și dreptul la un proces echitabil și față de critici similare. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 809 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 29 din 17 ianuarie 2007, și Decizia nr. 1.156 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 10 decembrie 2008, prin care Curtea a statuat că nu se poate primi critica privind încălcarea principiului constituțional al egalității în drepturi, deoarece cauza de impunitate prevăzută de textul de lege atacat se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de art. 19 din Legea nr. 682/2002, adică persoanelor care au calitate de martor potrivit Codului de procedură penală, inculpaților într-o altă cauză ori persoanelor care nu au niciun fel de calitate procesuală. După cum se poate observa, aceste trei categorii de persoane au un numitor comun, și anume acela de a fi comis o infracțiune gravă și care, până în momentul condamnării, denunță ori facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane. Curtea a mai reținut, cu același prilej, că „principiul egalității în drepturi nu implică tratarea juridică uniformă a tuturor infracțiunilor, iar reglementarea unui regim sancționator diferențiat în funcție de conduita persoanelor cercetate care pot contribui la aflarea adevărului în anumite cauze este expresia firească a principiului constituțional menționat, care impune ca la aceleași situații juridice să se aplice același regim, iar la situații juridice diferite tratamentul juridic să fie diferențiat. Aceasta constituie o măsură de politică penală determinată de recrudescența unor fenomene antisociale grave, precum criminalitatea organizată, terorismul, traficul de droguri și traficul de persoane, respectiv de necesitatea instituirii de către stat a unui sistem de măsuri în vederea asigurării protecției martorilor și nu este de natură să aducă atingere principiului egalității în drepturi”. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, cele statuate anterior de Curte își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice, aceasta urmează să fie respinsă ca inadmisibilă, întrucât nu a fost motivată, astfel cum prevăd, imperativ, dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora sesizările adresate Curții „trebuie făcute în forma scrisă și motivate”.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. a) și h) și art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, excepție ridicată de Răzvan Octavian Mihăilă în Dosarul nr. 7.370/63/2009 al Tribunalului Dolj — Secția pentru minori și familie.

2. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 mai 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 673

din 18 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1—5 și 26, art. III, art. IV, art. V, art. VIII și ale anexei nr. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009 privind unele măsuri în domeniul funcției publice, precum și pentru întărirea capacității manageriale la nivelul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale și ale altor servicii publice, precum și pentru reglementarea unor măsuri privind cabinetul demnitarului din administrația publică centrală și locală, cancelaria prefectului și cabinetul alesului local

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009 privind unele măsuri de îmbunătățire a activității administrației publice, excepție ridicată de Nicolae Giurescu în Dosarul nr. 1.613/54/2009 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta precizează că, prin Decizia nr. 1.629/2009, Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea ordonanței de urgență criticate, motiv pentru care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției având acest obiect.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.613/54/2009, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009 privind unele măsuri de îmbunătățire a activității administrației publice**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Nicolae Giurescu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în anularea actului administrativ, emis în baza prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009, prin care s-a dispus eliberarea din funcție a autorului excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată, în esență, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009 nu este motivată din punctul de vedere al urgenței și nu cuprinde justificarea situației excepționale care a determinat recurgerea la această modalitate de reglementare. Totodată, arată că ordonanța de urgență criticată afectează dreptul la salariu, care poate fi asimilat unui drept de proprietate, și care este inclus în dreptul fundamental la muncă.

Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal precizează că își însușește argumentele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.257/2009, prin care a constatat că Legea pentru aprobarea ordonanței de urgență menționate este neconstituțională.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât Curtea a constatat, printr-o decizie anterioară, și anume Decizia nr. 1.629/2009, neconstituționalitatea dispozițiilor legale criticate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat, până la data întocmirii raportului, punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009 privind unele măsuri de îmbunătățire a activității administrației publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 22 aprilie 2009. Curtea observă că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009 fost abrogată expres prin art. XIV alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009 privind unele măsuri în domeniul funcției publice, precum și pentru întărirea capacității manageriale la nivelul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale și ale altor servicii publice, precum și pentru reglementarea unor măsuri privind cabinetul demnitarului din administrația publică centrală și locală, cancelaria prefectului și cabinetul alesului local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 6 octombrie 2009. Dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului

nr. 37/2009 au fost însă preluate în integralitatea lor cu modificări nesemnificative în cuprinsul actului normativ abrogator, astfel că instanța de contencios constituțional urmează să se pronunțe asupra prevederilor art. I pct. 1—5 și 26, art. III, art. IV, art. V, art. VIII și ale anexei nr. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009. De altfel, Curtea observă, în plus, că la data de 12 martie 2010, Parlamentul a adoptat Legea nr. 41/2010 pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 16 martie 2010.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2009 contravine următoarelor dispoziții din Constituție: art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată, art. 115 alin. (4) și (6) care prevăd condițiile și limitele în care Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență. De asemenea, autorul excepției invocă și dispozițiile art. 6 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale care recunosc și garantează dreptul la muncă și cele ale art. 1 paragraful 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind protecția proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Decizia nr. 1.629 din 3 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 14 ianuarie 2010, a analizat constituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 37/2009 și a reținut că dispozițiile acesteia au fost abrogate, dar, în același timp, preluate în integralitate cu modificări nesemnificative în cuprinsul unor dispoziții din actul normativ abrogator — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009. Ca atare, Curtea s-a pronunțat asupra dispozițiilor art. I pct. 1—5 și 26, art. III, art. IV, art. V, art. VIII și ale anexei nr. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009 și a constatat, pentru argumentele acolo arătate, că acestea sunt neconstituționale.

Ulterior pronunțării acestei decizii, Curtea a soluționat excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi legale cu care a fost sesizată și în cauza de față și, ținând cont de dispozițiile art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție și de cele ale art. 29 alin. (3) și (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a respins-o ca devenită inadmisibilă. Exemplificativ în acest sens este Decizia nr. 68 din 19 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 23 februarie 2010. Aceeași soluție își menține valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1—5 și 26, art. III, art. IV, art. V, art. VIII și ale anexei nr. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2009 privind unele măsuri în domeniul funcției publice, precum și pentru întărirea capacității manageriale la nivelul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale din unitățile administrativ-teritoriale și ale altor servicii publice, precum și pentru reglementarea unor măsuri privind cabinetul demnitarului din administrația publică centrală și locală, cancelaria prefectului și cabinetul alesului local, excepție ridicată de Nicolae Giurescu în Dosarul nr. 1.613/54/2009 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 mai 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	100	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	240	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	40	100	250	600	1.320	400	1.000	2.500	6.000	13.200
ExpertMO	90	230	580	1.390	3.060	900	2.250	5.630	13.510	29.720

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	110	280	700	1.680	3.700	1.100	2.750	6.880	16.510	36.320

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica on-line comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

